

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Město Třemošnice**, se sídlem náměstí Míru 451, Třemošnice, zastoupené Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014, č. j. 6136/14/5000-24700-710142, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 6. 1. 2014, č. j. 52 Af 17/2014 – 38,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 6. 1. 2014, č. j. 52 Af 17/2014 – 38, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

Včas podanou kasační stížností žalobce brojí proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále „krajský soud“) č. j. 52 Af 17/2014 – 38 ze dne 6. 1. 2014 (dále „napadené usnesení“), jímž krajský soud odmítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. j. 6136/14/5000-24700-710142 ze dne 17. 3. 2014 (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1203163/13/2800/04703-607099 (dále „rozhodnutí orgánu prvního stupně“), a toto

rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím orgánu prvního stupně byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 11.236.364 Kč.

V **napadeném usnesení** krajský soud zdůraznil, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu platí dispoziční zásada. Je na žalobci, aby vymezil žalobní body, a vymezil tak rozsah soudní kontroly, přičemž podle konstantní judikatury uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uvedených v odvolání, popř. pouhým odkazem na odvolání. Není povinností ani právem soudu namísto žalobce dohledávat skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V opačném případě by se soud ocitl v pozici „žalobcova advokáta“ a ignoroval by tak dispoziční zásadu. Pokud se s odvolacími námitkami již vypořádal odvolací orgán a tyto námitky pak žalobce pouze „zkopíroval“ do žaloby, míří žaloba de facto pouze proti rozhodnutí orgánu prvního stupně. Právě v napadeném rozhodnutí je uvedena argumentace správního orgánu, která se s těmito námitkami vypořádala, přičemž pokud žalobce v žalobě proti této argumentaci žalovaného neuvedl žádné námitky, není soud oprávněn za žalobce domýšlet jednotlivé skutkové a právní důvody, které by argumentaci žalovaného věcně napadly a zpochybnilly. Taková žaloba pak absentuje právní základ pro soudní přezkum, tj. způsobilé žalobní body. Zopakováním námitek žalobce pouze vyslovil nesouhlas se způsobem, jakým se s těmito námitkami vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí, přičemž pouhou existenci nesouhlasu nelze hodnotit jako důvod pro věcný přezkum napadeného rozhodnutí, když k tomu chybí způsobilé žalobní body. Pokud žaloba postrádá žalobní body, jak tomu v tomto případě bylo, jedná se o neodstranitelný nedostatek podmínky řízení. Z tohoto důvodu musel krajský soud ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), žalobu odmítnout. Závěrem soud zdůraznil, že nebyl povinen žalobce vyzývat k odstranění vad, neboť v žalobě nebyl uveden žádný žalobní bod, přičemž rozšířit žalobu o žalobní body lze jen ve lhůtě pro její podání (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) a případná výzva soudu by tak v tomto případě byla zcela nadbytečná, neboť k případným dodatečně uplatněným argumentům by soud nemohl přihlížet. Postup krajského soudu nelze považovat za porušení práva na spravedlivý proces, neboť zcela vychází ze zásady „nechť si každý střeží svá práva sám“.

V **kasáční stížnosti** žalobce (dále „stěžovatel“) konstatuje, že pokud soud uvádí jako důvod odmítnutí žaloby, že správní žaloba je „prostou kopií“ podaného odvolání vůči rozhodnutí orgánu prvního stupně, tedy že neuvádí nic nového, žádné jiné argumenty, pak soudu patrně unikl význam a smysl správního soudnictví. Stěžovatel musel uvést zcela shodné důvody a zcela stejnou právní argumentaci, protože na ní staví nezákonnost rozhodnutí, a tuto nezákonnost jasně dokládá a konkrétně formuluje. Žádné jiné důvody nejsou a neexistují. Soud nemůže odmítnout žalobu proto, že je jejím prostřednictvím žádán, aby důvody použité ve správním řízení soudně přezkoumal a podřídil svému právnímu výkladu a názoru - za této situace by správní soudnictví pozbývalo smysl, protože žádný subjekt jiné důvody nevymyslí a nevytvoří. Výklad soudu by znamenal, že některé argumenty si má stěžovatel ponechat pro případné správní soudnictví, což je procesně nesmyslné. Stěžovateli je známo, že správní soudnictví poskytuje ochranu originální a že správní soudnictví není pokračováním správního řízení. To však neznamená, že správní soud není oprávněn poskytnout originální ochranu tím, že stejné argumenty a stejné skutečnosti podřadí pod jiný právní výklad. Zcela běžně jsou

pokračování

užity shodné právní argumenty a shodné skutečnosti a soud je žádán, aby je vyhodnotil jinak, než učinil správní orgán. Řečeno jinak, správní orgán může dojít k nezákonnému rozhodnutí na základě skutečností, které správní soud naopak shledá za skutečnosti, které měly vést ke zcela jinému rozhodnutí. Nezákonnost zkoumá soud a právě nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení bylo to hlavní, co bylo v žalobě namítáno. Žaloba splňovala podmínky řízení. To, že stěžovatel žádal o přezkum těchto argumentů již odvolací orgán v režimu správního řízení, ho nezbavuje práva užít stejné argumenty v podané správní žalobě, a nevytváří povinnost uvést nová fakta, nové údaje a nové právní výklady. Stěžovatel se domnívá, že by bylo možné odmítnout žalobu, kdyby odkazovala pouze na svou argumentaci ve správním řízení, aniž by ji opět zopakoval a uvedl, protože správní soudnictví skutečně není pokračováním správního spisu. Ale pokud argumentaci stěžovatel zopakuje (jak jinak, když nemá jinou) a žádá zejména o jiný právní výklad, protože nezákonnost spatřuje v nesprávném právním výkladu provedeném správním orgánem, nelze správní žalobě vytknout, že nesplňuje podmínky řízení.

Ve **vyjádření** ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že se ztotožňuje se závěry napadeného usnesení a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Žalovaný navrhl, aby mu Nejvyšší správní soud přiznal ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. náhradu nákladů řízení v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby. V této souvislosti žalovaný odkázal na ustanovení § 36 odst. 1 s. ř. s., které účastníkům řízení zaručuje rovné postavení, a také na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

Vzhledem ke skutečnosti, že vyjádření žalovaného nepřineslo žádné nové argumenty, Nejvyšší správní soud je již nezasílal stěžovateli na vědomí.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, jež je zastoupena advokátem, a je proti napadenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že jak odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně, tak podaná žaloba jsou skutečně argumentačně shodné a jejich texty se ve značné míře shodují. To ostatně uznává sám stěžovatel v kasační stížnosti (viz shora). Stěžovatel jak v odvolání, tak ve správní žalobě namítal: 1) nepřezkoumatelnost rozhodnutí orgánu prvního stupně; 2) vybočení z mezí správního uvážení; 3) kolize řešení správního orgánu s § 38 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o obcích“); 4) správní orgány zvolily výklad nerespektující smysl a účel zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách,

ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o veřejných zakázkách“); 5) nesprávné vyložení pojmu „neoprávněné použití finančních prostředků“.

A. Existence žalobních bodů

Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti se tak stalo rozhodným to, zdali skutečnost, že stěžovatel uvedl stejné argumenty jak v odvolání, tak v žalobě, aniž by je rozvedl, zakládá důvod pro odmítnutí žaloby, resp. zdali taková žaloba skutečně nesplňuje podmínky řízení (existence žalobních bodů) a tento nedostatek je neodstranitelný [srov. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Jak plyne z ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uvedení žalobních bodů je jednou z podstatných náležitostí žaloby. Ze žalobních bodů musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. K otázce povinnosti uvést žalobní body existuje početná judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud konstatoval, že pojem „žalobní bod“ je nutno vykládat způsobem ve prospěch žalobce extenzivním. Jen tak lze naplnit ústavní požadavek řádného přístupu k soudní ochraně před rozhodnutím veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, uvedl, že za žalobní bod je nutné považovat každé vyjádření žalobce, „z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“ Dále lze obecně konstatovat, že žalobci nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí však vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává (nebo nevypořádává) a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 As 78/2012 - 125).

Žalobce sice pouze „zkopíroval“ argumenty, jež uváděl v odvolání, nicméně ve světle shora citované judikatury i to v tomto konkrétním případě stačilo k naplnění podmínky stanovené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze žalobcových tvrzení je seznatelné, z jakých především právních důvodů považuje rozhodnutí správních orgánů za nezákonné. I přestože žalobce v žalobě nereagoval přímo na argumenty uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí (žalobní body výslovně svým textem nemíří proti napadenému rozhodnutí), je z jeho tvrzení, resp. setrvání na předchozí právní argumentaci, zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se jedná především o právní argumentaci abstraktnějšího charakteru, která poskytla soudu přinejmenším obecný

pokračování

referenční rámec přezkumu (k tomu viz dále) a soudu mělo být zřejmé, jakým směrem bude směřovat jeho přezkum. Žalobní body tak de facto směřují i proti obsahu napadeného rozhodnutí. Uvedená argumentace naplnila shora uvedená (nepříliš striktní) kritéria uvedení žalobních bodů. Nejvyšší správní soud tak má za to, že žaloba obsahovala žalobní body. Pokud tedy krajský soud žalobu odmítl z důvodu, že žaloba neobsahuje žalobní body, je napadené usnesení stíženo nezákonností a jako takové muselo být nyní Nejvyšším správním soudem zrušeno.

Nejvyšší správní soud tímto však v žádném případě nezobecňuje, že k naplnění podmínky uvedení žalobních bodů vždy postačí zkopírování argumentace z odvolání. Tuto podmínku je samozřejmě nutné posuzovat případ od případu. V nyní projednávaném případě má Nejvyšší správní soud za to, že i ono pouhé „zkopírování“ stačilo ke splnění této podmínky. Stěžovatel totiž v žalobě označil napadené rozhodnutí, jasně vymezil, že podává správní žalobu, a poté sice setrval na svých argumentech uvedených v odvolání, avšak, jak již bylo shora uvedeno, jedná se o argumenty do jisté míry právně-abstraktní (např. argumentace účelem zákona), které de facto mířily i proti napadenému rozhodnutí a které soudu poskytly obecný referenční rámec přezkumu. Nejvyšší správní soud si je vědom, že zde existuje judikatura, ze které vyplývá, že zkopírování odvolacích námitek do žaloby běžně nepostačí pro naplnění podmínky uvedení žalobních bodů (srov. krajským soudem odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 – 74, a ze dne 20. 4. 2007, č. j. 8 Afs 5/2006 – 56, přičemž posledně uváděný se týká především požadavků na kasační námitky). Nejvyšší správní soud však má za to, že tuto judikaturu je nutno nyní vykládat prizmatem citovaného rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, který pojem žalobní bod vykládá extenzivněji a liberálněji (viz výše), a do jisté míry tak závěry uvedené judikatury (nepřímo) koriguje. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelova tvrzení ve světle citovaného rozsudku rozšířeného senátu splňují podmínku uvedení žalobních bodů.

Nejvyšší správní soud má za to, že na danou věc se nevztahují krajským soudem aplikované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. 2 Afs 26/2005; ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22; a ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 117/2011 – 223. V uvedených rozsudcích se projednával případ, kdy žalobce vždy pouze odkázal na odvolání, nikoliv že argumenty z tohoto odvolání převzal a přetvřel do žaloby. Žalobní body přitom musí žalobce skutečně koncentrovat přímo v žalobě.

V neposlední řadě musí Nejvyšší správní soud připomenout usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, ze kterého vyplývá, že soudy se nemohou odmítnout zabývat „určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují. Při výkladu mezí práva na spravedlivý proces, stanovených soudním řádem správním (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byly stanoveny. Nabízejí-li se přitom dvě interpretace, z nichž jedna hovoří ve prospěch výkonu práva na spravedlivý proces a druhá proti němu, musí soud vždy zvolit výklad první.“ Z toho vyplývá, že i pokud by snad vznikaly pochybnosti o tom, zdali v projednávaném případě byla splněna podmínka uvedení žalobních bodů, měl krajský

soud zvolit tu variantu, která „hovoří v prospěch“ stěžovatelova práva na spravedlivý proces, tedy neměl žalobu odmítnout.

B. Projednatelnost žalobních bodů

V citovaném rozsudku č. j. 4 As 3/2008 – 78 rozšířený senát také rozlišil mezi existencí žalobního bodu jakožto náležitostí žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. na straně jedné a dostatečnou specifikací žalobního bodu jakožto podmínkou projednatelnosti žaloby na straně druhé. K existenci žalobních bodů se Nejvyšší správní soud již vyjádřil shora, když dospěl k závěru, že žaloba obsahovala žalobní body. Nyní se Nejvyšší správní soud vyjádří k otázce specifikace těchto žalobních bodů jakožto podmínky projednatelnosti žaloby.

Nároky na projednatelnost žaloby (tj. nároky na bezvadné obsahové vymezení žalobních bodů) se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58. Rozšířený senát uvedl, že žalobce má povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Dále k tomu rozšířený senát uvedl, že *„žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti“*. Ohledně právní argumentace v citovaném rozsudku rozšířený senát vyslovil, že se žalobce nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobce musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. V případě, že zde existují žalobní body, které však nejsou dostatečně specifikované pro jejich projednání, musí soud postupovat dle § 37 odst. 5 s. ř. s. a žalobce vyzvat k jejich specifikaci (k odstranění vad podání). Jsou-li však žalobní body způsobilé projednání, soud je posoudí v té míře obecnosti, v níž byly formulovány. Míra podrobnosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.

Nároky na projednatelnost žalobních bodů jsou tedy striktnější než nároky na pouhé uvedení žalobních bodů. Nejvyšší správní soud však má za to, že žalobní body, tak jak byly formulovány v žalobě, byly bez dalšího způsobilé projednání. Žalobce sice, jak již bylo uvedeno, nereagoval přímo na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přesto je však z jeho tvrzení zřejmá konkrétní právní argumentace, na základě které považuje úvahy, hodnocení a závěry uvedené správním orgánem za nezákonné. Žalobce trval na tom, že rozhodnutí orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné, že zvolené řešení vybočuje z mezí

pokračování

správního uvážení, nerespektuje § 38 odst. 1 zákona o obcích a smysl a účel zákona o veřejných zakázkách; dále žalobce trval na nesprávném vyložení pojmu „neoprávněné použití finančních prostředků“. Těmito tvrzeními stěžovatel ozřejmuje svůj právní náhled na věc a lze je ve vztahu k němu považovat za splňující požadavky míry individualizace pro jejich projednatelnost. Tato tvrzení sice již vypořádal žalovaný, to však neznamená, že by se k nim soud mohl odmítnout vyjádřit a právní posouzení provedené žalovaným nepodrobit alespoň v obecné míře soudnímu přezkumu. Pokud jsou tedy žalobní body v tomto ohledu dostatečně určité, a tudíž projednatelné, nemá krajský soud v dalším řízení povinnost postupovat dle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzývat žalobce ke specifikaci žalobních bodů.

Aniž by Nejvyšší správní soud jakkoliv předjímal výsledek řízení před krajským soudem, lze podotknout, že žalobce tím, že do žaloby pouze „zkopíroval“ text podaného odvolání, aniž by výslovně reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, značně snižuje svou šanci na úspěch, neboť jak správně krajský soud uvedl, soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. Soud se poté musí věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře jejich obecnosti. V tomto ohledu lze připomenout, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128).

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že na druhou stranu nemohl přisvědčit stěžovateli tvrzení, že v této věci již nemohly být vymyšleny nové, konkrétnější žalobní argumenty. Je logické, že pokud žalovaný reagoval na odvolací námítky stěžovatele, jež byly především abstraktnějšího právního charakteru, rozvedl tím právní diskurs a stěžovateli nic nebránilo v tom, aby následně podrobněji reagoval na tuto argumentaci, tedy uvedl, proč konkrétně tuto argumentaci považuje za lichou. Naopak, Nejvyšší správní soud má za to, že o to se stěžovatel, přestože byl i v řízení před krajským soudem zastoupen advokátkou, ani nepokusil, což vyplývá právě z jeho „zkopírované“ žaloby. Samozřejmě, že by bylo absurdní, aby si stěžovatel ponechával nějaké argumenty až do řízení o žalobě. Pro stěžovatele je vhodné, pokud argumenty uvede právě již ve správním řízení, to však nic nemění na tom, že žalobní argumentace má poté primárně směřovat proti závěrům odvolacího orgánu, a má tedy do jisté míry konkretizovat argumentaci, již žalobce uváděl ve správním řízení. Jak již bylo uvedeno, pokud tak žalobce neučiní, snižuje poté obecností své argumentace šanci na úspěch žaloby. Uvedené však nic nemění na tom, že zde neexistovaly důvody pro odmítnutí žaloby a v dalším řízení krajský soud musí žalobu projednat.

III. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy že napadené usnesení trpí nezákonností spočívající v tom, že v řízení před krajským soudem neexistovaly podmínky pro odmítnutí žaloby, když ta obsahovala žalobní body. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že tyto žalobní body byly (budou) navíc i přímo projednatelné (aniž by soud musel vyzývat žalobce k jejich upřesnění), a to v míře jejich obecnosti.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadené usnesení ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení je krajský soud povinen se řídit se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V novém rozhodnutí v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu